

można mu przypisać jakiegokolwiek winy, pod warunkiem jednakże, że poszkodowany lub wspomniany usługodawca zachowają możliwość pociągnięcia producenta do odpowiedzialności na podstawie omawianej dyrektywy, jeżeli zostaną spełnione określone w niej przesłanki.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge — Belgia) — Vlaamse Oliemaatschappij NV przeciwko FOD Financiën

(Sprawa C-499/10) (¹)

(„*Sexta Diretiva IVA — Devedores do imposto — Terceiro solidariamente responsável — Regime do entreposto não aduaneiro — Responsabilidade solidária do depositário dos bens e do sujeito passivo proprietário dos bens — Boa fé ou inexistência de culpa ou negligência imputável ao depositário*”)

(2012/C 49/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vlaamse Oliemaatschappij NV

Strona pozwana: FOD Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van eerste aanleg te Brugge — Wykładnia art. 21 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Osoby zobowiązane do zapłaty podatku — Osoby trzecie odpowiedzialne solidarnie — Uregulowanie krajowe, zgodnie z którym właściciel składu ponosi odpowiedzialność solidarną za zapłatę podatku należnego od podatnika będącego właścicielem towarów w procedurze składu innej niż skład celny, także wtedy, gdy właściciel składu działa w dobrej wierze albo gdy nie można mu zarzucić ani błędu, ani niedbalstwa

Sentencja

Wykładnia art. 21 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r., należy dokonywać w ten sposób, iż państwa członkowskie nie mogą postanowić, że właściciel składu innego niż celny ponosi solidarnie odpowiedzialność za zapłatę podatku od wartości dodanej należnego w następstwie odpłatnej dostawy towarów z tego

składu przez ich właściciela zobowiązanego do zapłaty tego podatku, także wtedy, gdy właściciel składu działa w dobrej wierze albo gdy nie można mu zarzucić ani błędu, ani niedbalstwa.

(¹) Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd — Bułgaria) — Ewroetił AD przeciwko Direktor na Agencija „Mitnici”

(Sprawa C-503/10) (¹)

(Dyrektywa 2003/30/WE — Artykuł 2 ust. 2 lit. a) — Pojęcie bioetanolu — Wyrób o zawartości nieskażonego alkoholu etylowego przekraczającej 98,5 % uzyskany z biomasy — Znaczenie rzeczywistego wykorzystywania w charakterze biopaliwa — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa bioetanolu dla potrzeb obciążenia podatkiem akcyzowym — Dyrektywa 2003/96/WE — Produkty energetyczne — Dyrektywa 92/83/EWG — Artykuł 20 tiret pierwsze i art. 27 ust. 1 lit. a) i b) — Pojęcie alkoholu etylowego — Zwolnienie od zharmonizowanego podatku akcyzowego — Skażenie)

(2012/C 49/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ewroetił AD

Strona pozwana: Direktor na Agencija „Mitnici”

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wyrchowen administratiwen syd — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych (Dz.U. L 123, s. 42) i załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2587/91 z dnia 26 lipca 1991 r. (Dz.U. L 259, s. 1) — Wykładnia art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) i art. 20 ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316, s. 21) — Wyrób uzyskany z biomasy, zawierający estry, alkohole wyższe i aldehydy, o zawartości alkoholu wyższej niż 98 %, nieskażony — Pojęcie bioetanolu — Zaklasyfikowanie do podpozycji 2207 20 00 (alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone) albo do podpozycji 2207 10 00 (alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu 80 % obj. lub większej) w celu poboru podatku akcyzowego

Sentencja

- 1) Definicję bioetanolu zawartą w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona taki wyrób, jak będący przedmiotem sporu przed sądem krajowym, który uzyskuje się w szczególności z biomasy i który zawiera ponad 98,5% alkoholu etylowego, pod warunkiem że jest on sprzedawany jako biopaliwo do użycia w transporcie.
- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że wyrób, taki jak będący przedmiotem sporu przed sądem krajowym, który zawiera ponad 98,5% alkoholu etylowego i który nie został skażony z zastosowaniem wyraźnie przewidzianej procedury skażenia, objęty jest podatkiem akcyzowym, o którym mowa w art. 19 ust. 1 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych, nawet jeśli jest on uzyskiwany z biomasy według technologii odmiennej od tej, jakiej używa się do celów wyrobu alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, zawiera substancje czyniące go niezdadnym do spożycia przez człowieka, spełnia wymogi określone w projekcie normy europejskiej pr EN 15376 w odniesieniu do bioetanolu wykorzystywanego jako paliwo i ewentualnie odpowiada definicji bioetanolu określonej w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2003/30.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Firenze — Włochy) — postępowanie karne przeciwko X

(Sprawa C-507/10) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2001/220/WSiSW — Pozycja ofiar w postępowaniu karnym — Ochrona osób szczególnie podatnych na wiktymizację — Przesłuchanie małoletnich jako świadków — Postępowanie incydentalne służące zabezpieczeniu dowodów — Odmowa złożenia przez prokuratora wniosku o przesłuchanie do sędziego prowadzącego postępowanie przygotowawcze)

(2012/C 49/20)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Firenze

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

X

przy udziale: Y

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Firenze — Wykładnia art. 2, 3 i 8 decyzji ramowej Rady z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym (Dz.U. L 82, s.1) — Przesłuchanie małoletnich jako świadków — Przesłuchanie małoletniej ofiary wykorzystywania seksualnego — Środki ochrony, które nie są obowiązkowe na mocy ustawodawstwa krajowego

Sentencja

Wykładni art. 2, 3 i art. 8 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 392 ust. 1a, art. 398 ust. 5a i art. 394 kodeksu postępowania karnego, które po pierwsze nie przewidują po stronie prokuratora obowiązku wystąpienia do sądu orzekającego o umożliwienie przyjęcia zeznań od ofiary szczególnie podatnej na wiktymizację według zasad postępowania incydentalnego w fazie dowodowej procedury karnej, a po drugie, nie umożliwiają rzeczonyj ofierze odwołania się do sądu w przedmiocie odmownej decyzji prokuratora dotyczącej jej wniosku o przyjęcie od niej zeznań według rzeczonych zasad.

(¹) Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Mohsenowi Afrasiabiemu, Behzadowi Sahabiemu, Heinzowi Ulrichowi Kesselowi

(Sprawa C-72/11) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Rozporządzenie (WE) nr 423/2007 — Artykuł 7 ust. 3 i 4 — Dostawa i montaż pieca do spiekania w Iranie — Pojęcie „pośrednie udostępnienie” „zasobów gospodarczych” na rzecz osoby, podmiotu lub organu wymienionych w załącznikach IV i V do rzeczzonego rozporządzenia — Pojęcie „obchodzenie” zakazu udostępnienia)

(2012/C 49/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Mohsen Afrasiabi, Behzad Sahabi, Heinz Ulrich Kessel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 7 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1) — Dostarczenie urządzenia, o którym mowa w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 423/2007 w stanie nienadającym się do użycia na rzecz irańskiej osoby prawnej niewymienionej w załącznikach IV i V do tego rozporządzenia — Urządzenie, które ma rzekomo zostać